

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 333/2012-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti B., s. r. o., Ž., a R. L. Š., S., Č., zastúpených advokátom Mgr. A. V., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uzneseniami Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 R/4/2011 zo 6. júna 2012 a sp. zn. 2 R/4/2011 z 15. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti B., s. r. o., a R. L. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júna 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti B., s. r. o., a R. L. Š. (ďalej len „sťažovateľky“), ktorou namietajú porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 R/4/2011 zo 6. júna 2012. Následne podaním doručeným ústavnému súdu 29. júna 2012 sťažovateľky rozšírili svoju sťažnosť pre porušenie označených práv aj na uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 R/4/2011 z 15. júna 2012.

Okresný súd uznesením sp. zn. 2 R/4/2011 zo 6. júna 2012 priznal obchodnej spoločnosti S. s. r. o., B. (ďalej len „spoločnosť“), ako veriteľovi s popretou pohľadávkou hlasovacie práva a ďalšie práva vo výške 1 130 182 hlasov v konkurznom konaní vyhlásenom na majetok obchodnej spoločnosti Z. s. r. o., R. (ďalej len „dlžník“). Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 7. júna 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že pohľadávku spoločnosti popreli správca a súčasne dvaja z veriteľov dlžníka (ďalej len „popierajúci veritelia“). Sťažovateľky poukazujú na to, že oprávnenie veriteľov popierať pohľadávky iných veriteľov bolo do zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) doplnené zákonom č. 348/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 348/2011 Z. z.“), pričom súčasne bolo do zákona o konkurze a reštrukturalizácii doplnené aj ustanovenie § 32 ods. 20, v zmysle ktorého súd môže priznať veriteľovi, ktorého prihlásená pohľadávka bola účinne popretá iným veriteľom, hlasovacie práva a ďalšie práva spojené s pohľadávkou. Nadväzne na to sťažovateľky vyjadrujú názor, že ustanovenie „§ 32 ods. 20 ZKR, doplnené do ZKR na základe Novely, s vymedzením jednoznačného zámeru zákonodarcu uvedeného v dôvodovej správe, ako i v samotnom znení predmetného ustanovenia... neumožňuje súdu rozhodovať o priznaní hlasovacích práv a ďalších práv spojených s popretou pohľadávkou veriteľovi, ktorého pohľadávka bola popretá zo strany správcu.

Pre popretie pohľadávky správcom ZKR jednak nestanovuje náležitosti pre účinnosť popretia ako je to v prípade popretia pohľadávky iným veriteľom, a taktiež nebolo do ZKR

Novelou zavedené právo súdu priznať hlasovacie práva a ďalšie práva veriteľovi, ktorého pohľadávka bola popretá správcom. Toto právo súdu bolo do ZKR doplnené s jediným cieľom, a to zamedziť zneužívania práva veriteľov popierať pohľadávky iných veriteľom.

Veriteľovi, ktorý bol popretý správcom, hlasovacie a ďalšie práva spojené s prihlášenou pohľadávkou nepatria. Tie by mu patrili až potom, ako bola pohľadávka súdom určená za zistenú v konaní o určení popretej pohľadávky podľa § 32 ods. 9 ZKR. “.

Sťažovateľky poukazujú na to, že správca konkurznej podstaty vo svojom stanovisku k podnetu spoločnosti na priznanie hlasovacích a iných práv spojených s jej popretou pohľadávkou uviedol, že túto pohľadávkou poprel čo do dôvodu a výšky v celom rozsahu. Okresný súd teda „nemal oprávnenie rozhodovať o priznaní hlasovacích práv veriteľovi popretému samotným Správcom, nakoľko rozhodovanie súdu podľa § 32 ods. 20 ZKR predstavuje prekážku zneužívania práva veriteľov popierať pohľadávky iných veriteľom, a neaplikuje sa na prípady popretia pohľadávky správcom.

Súd prekročil svoju právomoc a rozhodoval o priznaní hlasovacích práv a ďalších práv spojených s popretou pohľadávkou nad rámec zákonného ustanovenia § 32 ods. 20 ZKR. Súd svoje rozhodnutie, zdôvodňujúce aplikáciu § 32 ods. 20 ZKR v danom prípade, v odôvodnení Uznesenia OS nijako nezdôvodnil a nevysporiadal sa ani s tvrdeniami Správcu ohľadne dôvodov popretia Pohľadávky S. Správcom...

Z vyššie uvedeného vyplýva, že Uznesenie OS je nezákonné pre zrejmy rozpor so zákonom. “.

Sťažovateľky poukazujú na to, že zákon o konkurze a reštrukturalizácii v znení zákona č. 348/2011 Z. z. priznal právo podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu, ktorým sa rozhoduje o tom, či a v akom rozsahu budú veriteľovi priznané hlasovacie práva a ďalšie práva spojené s popretou pohľadávkou len veriteľovi, o ktorého právach spojených s popretou pohľadávkou súd rozhodol. Popierajúci veritelia ani iní účastníci konkurzného konania (vrátane sťažovateľiek) teda nie sú v zmysle § 32 ods. 20 zákona o konkurze a reštrukturalizácii oprávnení podať proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 R/4/2011 zo 6. júna 2012 odvolanie. Sťažovateľky však namietajú, že „prihlásená pohľadávka veriteľa S. vo výške 1.130.182,14 Eur, predstavujúca 1.130.182 súdom priznaných hlasov, tvorí 72,63 % prihlásených pohľadávok nezabezpečených veriteľov, priznanie hlasovacích

práv veriteľovi S. má výrazný dopad na uplatnenie práv ostatných veriteľov Úpadcov, vrátane Sťažovateľov.

Z uvedeného vyplýva, že neoprávneným priznaním hlasovacích práv veriteľovi S. v zmysle Uznesenia OS získal tento veriteľ absolútnu väčšinu hlasovacích práv v predmetnom konkurznom konaní Ú., a to napriek skutočnosti, že Správca pohľadávku veriteľa S. poprel v celom rozsahu, čo do výšky a právneho dôvodu a o Pohľadávke S. nebolo právoplatne rozhodnuté v incidenčnom spore o určení predmetnej pohľadávky.

Uvedenou skutočnosťou bolo neoprávnené zasiahnuté to práv ostatných veriteľov v konkurze Ú., vrátane práv Sťažovateľov ako veriteľov s hlasovacími právami priznanými v súlade so zákonom.“.

Podľa názoru sťažovateľiek priznanie hlasovacích práv veriteľovi popretej pohľadávky – spoločnosti napriek tomu, že jej „pohľadávka nebola zistená a bola popretá Správcom, porušuje základnú zásadu konkurzného konania v zmysle § 6 zákona o konkurze a vyrovnaní a má za dôsledok zvýhodnenie veriteľa S. a znevýhodnenie ostatných prihlásených a zistených veriteľov, vrátane Sťažovateľov“. Podľa sťažovateľiek preto uznesením okresného súdu sp. zn. 2 R/4/2011 zo 6. júna 2012 došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, označené uznesenie považujú sťažovateľky za „svojevoľné, v rozpore so zákonom, nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a arbitrárne“.

V doplnení sťažnosti doručenej ústavnému súdu 29. júna 2012 sťažovateľky napádajú aj uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 R/4/2011 z 15. júna 2012, ktorým okresný súd rozhodol o odvolaní správcu dlžníka z dôvodu závažného porušenia jeho povinností, o zrušení uznesení č. 1 a č. 2 prijatých schôdzou veriteľov uskutočnenou 8. júna 2012 z dôvodu rozporu so zákonom a o zvolaní schôdze veriteľov na 13. júl 2012. Vo svojej argumentácii vychádzajú z názoru, že veriteľ popretej pohľadávky – spoločnosť nemala hlasovacie práva na schôdzi veriteľov, keďže jej pohľadávka bola popretá nielen inými veriteľmi dlžníka, ale aj správcom. Okresný súd mal o zrušení uznesení schôdze veriteľov rozhodnúť napriek tomu, že spoločnosť nebola aktívne legitimovaná na podanie návrhu na zrušenie uznesení prijatých prvou schôdzou veriteľov, keďže uznesenie schôdze veriteľov

možno napadnúť len dôvodmi uvedenými v námietke obsiahnutej v zápisnici zo schôdze veriteľov, pričom námietky spoločnosti zápisnica neobsahovala. Podľa názoru sťažovateľiek mal okresný súd návrh spoločnosti na zrušenie uznesení prijatých na schôdzi veriteľov zamietnuť. Namiesto toho bolo uznesením okresného súdu sp. zn. 2 R/4/2011 z 15. júna 2012 „neoprávnene zasiahnuté do práv ostatných veriteľov v konkurze Ú., vrátane práv Sťažovateľov ako veriteľov s hlasovacími právami priznanými v súlade so zákonom, ktorí na prvej schôdzi veriteľov prijali uznesenia v súlade so zákonom...

Uvedenou skutočnosťou bola zároveň Sťažovateľom ako i ostatným veriteľom s hlasovacími právami odopretá možnosť účinne uplatňovať svoje hlasovacie práva, prijímať uznesenia schôdze veriteľov a tieto uznesenia plniť.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľky aj v doplnení sťažnosti konštatujú, že okresný súd porušil základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj uznesením sp. zn. 2 R/4/2011 z 15. júna 2012, a toto uznesenie okresného súdu považujú za „svojvoľné, v rozpore so zákonom, nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a arbitrárne“.

Na základe uvedeného sťažovateľky po doplnení pôvodnej sťažnosti navrhujú, aby ústavný súd vo veci takto rozhodol:

„1. Základné právo Sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení so základným právom na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy bolo uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 2 R/4/2011 zo dňa 06.06.2012, ktorým boli priznané hlasovacie práva a ďalšie práva spojené s pohľadávkou veriteľa S. s. r. o., B., IČO: ..., porušené.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 2 R/4/2011 zo dňa 06.06.2012, ktorým boli priznané hlasovacie práva a ďalšie práva spojené s pohľadávkou veriteľa S. s. r. o., B., IČO: ..., sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Základné právo Sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení so základným právom na rovnosť účastníkov

podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy bolo uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 2 R/4/2011 zo dňa 15.06.2012 porušené.

4. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 2 R/4/2011 zo dňa 15.06.2012 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

5. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť Sťažovateľom všetky trovy konania tak, ako budú vyčíslené, a to v lehote do 15 od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Sťažovateľky súčasne dočasným opatrením navrhujú odložiť vykonateľnosť uznesenia okresného súdu sp. zn. 2 R/4/2011 zo 6. júna 2012 a uznesenia sp. zn. 2 R/4/2011 z 15. júna 2012. Svoje návrhy odôvodňujú obavou, že v prípade neodloženia vykonateľnosti napadnutého uznesenia by konkurzné konanie na majetok dlžníka prebiehalo za súčasného výkonu hlasovacích práv správcom popretým veriteľom – spoločnosťou, čím by práve tento veriteľ rozhodoval o všetkých uzneseniach schôdze veriteľov absolútnou väčšinou, zatiaľ čo ostatní veritelia s hlasovacími právami by boli vylúčení z rozhodovacej činnosti prislúchajúcej veriteľom úpadcu, resp. bola by im odopretá možnosť efektívneho uplatňovania ich práv. Vo svojom návrhu vyslovujú obavu, že neodloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia by mohlo mať dopad na mieru uspokojenia nimi prihlásených pohľadávok a umožniť svojvoľné ovládnutie rozhodovania schôdze veriteľov veriteľom popretej pohľadávky, a tým aj celého konkurzného konania. Naliehavosť potreby odložiť vykonateľnosť napadnutých uznesení má vyplývať aj zo skutočnosti, že okresný súd uznesením z 15. júna 2012 zvolal schôdzu veriteľov na 13. júl 2012, na ktorej by spoločnosť bola priznaním hlasovacích práv jedným z napadnutých uznesení okresného súdu neoprávnene zvýhodnená.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti

účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že prípadné porušenie práva na súdnu ochranu podľa siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a jemu porovnateľného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru je potrebné posudzovať spoločne a niet medzi nimi zásadných odlišností.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51

ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Pritom uvedené nedostatky musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. Okrem toho však arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu môže vyplývať aj z ústavne nekonformného výkladu ustanovení právnych predpisov aplikovaných na prerokúvaný skutkový prípad. Právomoc ústavného súdu konštatovať porušenie základného práva účastníka konania pred všeobecným súdom na súdnu ochranu je založená v prípade, ak dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu je v rozpore s požiadavkou ústavne konformného výkladu právnych predpisov.

Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov,

teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Podstatou námietok sťažovateľiek je ich nesúhlas s výkladom v danom prípade relevantných právnych noriem okresným súdom, ktorý podľa nich ignoroval popretie pohľadávky spoločnosti správcom konkurznej podstaty a priznal jej hlasovacie práva a ďalšie práva spojené s popretou pohľadávkou. Nadväzne na to sťažovateľky nesúhlasia ani so zrušením uznesení č. 1 a č. 2 prijatých schôdzou veriteľov, ktorá sa uskutočnila 8. júna 2012 okresným súdom, ktorý ich považoval za nezákonné vychádzajúc zo skutočnosti, že pri ich prijatí neboli rešpektované hlasovacie práva priznané okresným súdom spoločnosti.

Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

Okresný súd v uznesení sp. zn. 2 R/4/2011 zo 6. júna 2012, ktorým spoločnosti priznal hlasovacie práva a ďalšie práva spojené s popretou pohľadávkou, formuloval po citácii niektorých ustanovení § 32 zákona o konkurze a reštrukturalizácii dôvody svojho rozhodnutia takto:

„Súd sa za účelom úplného zistenia skutkového stavu oboznámil so spisom sp. zn. 28Cb/1/2011 vedeným na Okresnom súde Bratislava I, na základe ktorého zistil, že 04.01.2011 bola úpadcom podaná žaloba na zrušenie rozhodcovského rozsudku vydaného Rozhodcovským súdom Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v B. dňa 30.11.2010, č. k. Rsp V-19/2008 spolu s návrhom na odloženie vykonateľnosti rozsudku vydaného Rozhodcovským súdom Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v B. dňa 30.11.2010, č. k. Rsp V-19/2008...

Uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 28Cb/1/2011-71 zo dňa 10.01.2011 rozhodol súd o odklade vykonateľnosti Rozhodcovského rozsudku Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v B. zo dňa 30.11.2010, č. k. Rsp V-19/2008 do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Proti uzneseniu podal dňa 27.01.2011 úpadca odvolanie. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 1Cob 45/2011-171 zo dňa 15.03.2011 napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Uznesením Okresného súdu Bratislava I v Bratislave č. k. 28Cb/1/2011-174 zo dňa 03.05.2011 rozhodol súd o odklade vykonateľnosti Rozhodcovského rozsudku Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v B. zo dňa 30.11.2010, č. k. Rsp V-19/2008 do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Proti uzneseniu podal dňa 12.05.2011 úpadca odvolanie. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 1Cob 226/2011-202 zo dňa 30.06.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.08.2011, napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrh zamietol.

Súd má po preskúmaní spisového materiálu za to, že rozhodcovský rozsudok Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v B. zo dňa 30.11.2010, č. k. Rsp V-19/2008 nadobudol právoplatnosť dňa 03.01.2011, pričom však na jeho právoplatnosť nemá vplyv úpadcom podaná žaloba na zrušenie rozhodcovského rozsudku a ani úpadcom podaný návrh na odloženie vykonateľnosti rozsudku vydaného Rozhodcovským súdom Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v B. dňa 30.11.2010, č. k. Rsp V-19/2008, o ktorom Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 1Cob 226/2011-202 zo dňa 30.06.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.08.2011 rozhodol tak, že návrh zamietol. Nakoľko predmetný rozhodcovský rozsudok je v súčasnosti právoplatný a vykonateľný, súd je toho názoru, že tvrdenie správcu, podľa ktorého vo veci ešte nebolo

rozhodnuté je v tomto prípade irelevantné a súd považuje pohľadávku popretého veriteľa za riadne uplatnenú.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a teda priznal hlasovacie práva a ďalšie práva spojené s popretou pohľadávkou veriteľovi S. s. r. o., B., IČO ... v plnom rozsahu a teda v počte hlasov 1 130 182 hlasov.“

Ústavný súd v medziach svojej právomoci preskúmal napadnuté rozhodnutia okresného súdu z hľadísk, ktoré pripúšťa ústavný prieskum súdnych rozhodnutí na základe sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, a dospel k záveru, že uznesenie sp. zn. 2 R/4/2011 zo 6. júna 2012, ako aj uznesenie sp. zn. 2 R/4/2011 z 15. júna 2012 sú ústavne udržateľné a sťažovateľkami formulované námietky svojou relevanciou neodôvodňujú zásah ústavného súdu do výsledkov napadnutého konania.

Namietaná arbitrárnosť uznesenia okresného súdu sp. zn. 2 R/4/2011 zo 6. júna 2012 má podľa sťažovateľiek vyplývať z nesprávnej aplikácie § 32 ods. 20 zákona o konkurze a reštrukturalizácii okresným súdom, ktorý spoločnosti priznal hlasovacie práva spojené s jej popretou pohľadávkou.

Podľa § 32 ods. 20 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení zákona č. 348/2011 Z. z. prihlášku pohľadávky, ktorá bola účinne popretá veriteľom, správca predloží na podnet popretého veriteľa bez zbytočného odkladu súdu spolu s listinami, ktoré predložil prihlasujúci veriteľ a popierajúci veriteľ, a svojím stanoviskom, či pohľadávka je a v akom rozsahu evidovaná v účtovníctve, či je a v akom rozsahu namietaná úpadcom a či ju uznáva alebo ju neuznáva a v akom rozsahu a z akého dôvodu. Súd na základe týchto listín bez zbytočného odkladu rozhodne, či a v akom rozsahu veriteľovi prizná hlasovacie práva a ďalšie práva spojené s popretou pohľadávkou. Rozhodnutie súd doručí správcovi a veriteľovi, o ktorého právach spojených s popretou pohľadávkou rozhodoval; rozhodnutie sa nezverejňuje v Obchodnom vestníku. Proti rozhodnutiu je oprávnený podať odvolanie veriteľ, o ktorého právach spojených s popretou pohľadávkou súd rozhodoval.

V dôvodovej správe k zákonu č. 348/2011 Z. z. zákonodarca vo vzťahu k novému zneniu § 32 zákona o konkurze a reštrukturalizácii uviedol, že rozhodovanie súdu o priznaní hlasovacích práv veriteľovi pohľadávky popretej iným veriteľom súvisí so zavedením práva veriteľov popierať pohľadávky iných veriteľov (pozri poslednú vetu dôvodovej správy k bodu 33 vládneho návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, publikovanej na internetovej stránke <www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=zakony/zakon&MasterID=3738>).

Zo znenia označeného ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že všeobecné súdy príslušné v konkurznom konaní konať (ďalej len „konkurzný súd“) majú právomoc rozhodnúť o priznaní hlasovacích práv a ďalších práv spojených s popretou pohľadávkou v prípade, ak pohľadávka veriteľa bola účinne popretá iným veriteľom a veriteľ popretej pohľadávky doručí správcovi podnet na predloženie veci príslušnému konkurznému súdu na účely priznania hlasovacích a ďalších práv spojených s popretou pohľadávkou. Konkurzný súd má právo tieto hlasovacie práva priznať po preskúmaní stanoviska správcu obsahujúceho okrem iného aj vyjadrenie, či popretú pohľadávku uznáva alebo neuznáva. Inými slovami, ustanovenie § 32 ods. 20 zákona o konkurze a reštrukturalizácii nevyklučuje, aby konkurzný súd priznal hlasovacie právo veriteľovi popretej pohľadávky aj v prípade, ak správca túto pohľadávku neuznáva. V označenom ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii pritom nie je explicitne uvedené, že by konkurzný súd mohol veriteľovi popretej pohľadávky priznať hlasovacie práva, ako aj ďalšie práva spojené s touto pohľadávkou len v prípade, ak pohľadávku súčasne s iným veriteľom nepoprel aj správca. Právomoc priznať hlasovacie práva veriteľovi popretej pohľadávky konkurznému súdu z označeného ustanovenia však nevyplýva, pokiaľ niektorý z veriteľov účinne nepoprie pohľadávku iného veriteľa, resp. že takú pohľadávku poprie len správca konkurznej podstaty.

Podľa názoru ústavného súdu len samotná skutočnosť, že právna úprava umožňujúca priznanie hlasovacích práv veriteľovi pohľadávky popretej iným veriteľom bola zavedená do zákona o konkurze a reštrukturalizácii v súvislosti s právom veriteľov poprieť v konkurznom konaní pohľadávku iného veriteľa, ešte neznamená, že konkurzný súd

nemôže svojím rozhodnutím priznať hlasovacie práva veriteľovi tej pohľadávky, ktorá bola popretá iným veriteľom a súčasne správcom. V tejto súvislosti sa žiada uviesť, že priznanie hlasovacieho práva veriteľovi popretej pohľadávky nemení nič na samotnom popretí pohľadávky a hlasovacie práva sa priznávajú len do času, kým sa právoplatne nerozhodne o popretej pohľadávke v merite veci, t. j. incidenčnom spore. Okresný súd preto v uznesení sp. zn. 2 R/4/2011 z 15. júna 2012 správne pri svojom rozhodovaní o priznaní hlasovacích práv veriteľovi popretej pohľadávky konštatoval, že takéto rozhodnutie má iba predbežnú povahu.

V okolnostiach prípadu ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd neaplikoval § 32 ods. 20 zákona o konkurze a reštrukturalizácii arbitrárne, ale vychádzal z účelu tejto právnej normy zavedenej zákonom č. 348/2011 Z. z. Zmyslom zavedenia označeného ustanovenia totiž bolo rozšíriť právomoc súdov tak, aby konkurzný súd mohol zamedziť účelovému popieraniu pohľadávok v konkurznom konaní a aby v odôvodnených prípadoch veriteľovi popretej pohľadávky umožnil vplyv na priebeh konkurzného konania. Okresný súd v danej veci nerozhodol v rozpore s opísaným účelom a pri svojom rozhodnutí posúdil všetky relevantné skutočnosti týkajúce sa popretej pohľadávky. Predovšetkým považoval za podstatnú tú skutočnosť, že popretá pohľadávka bola priznaná rozsudkom Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v B. sp. zn. Rsp V-19/2008 z 30. novembra 2010 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“), a hoci je na okresnom súde vedené konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku iniciované dlžníkom, tento rozhodcovský rozsudok dosiaľ nebol zrušený, pričom ani jeden z návrhov dlžníka na odloženie vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku nebol v konaní o jeho zrušenie úspešný.

Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jej nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia

príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad okresného súdu takéto nedostatky nevykazuje.

Ústavný súd teda nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by napadnuté uznesenie okresného súdu bolo možné považovať za popierajúce zmysel práva na súdnu ochranu, pretože okresný súd právne závery, ku ktorým dospel, zrozumiteľne vysvetlil. Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľiek uberala iným smerom ako právny názor okresného súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľky nesúhlasia, ale rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02).

Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 R/4/2011 z 15. júna 2012, sťažovateľky ho považovali za arbitrárne vychádzajúc z predpokladu, že veriteľ popretej pohľadávky – spoločnosť hlasovacie právo na schôdzi veriteľov konanej 8. júna 2012 nemal, a preto ani nebol oprávnený iniciovať konanie o zrušenie uznesení schôdze veriteľov podľa § 35 ods. 8 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

V tomto sťažovateľkami napadnutom uznesení okresného súdu vydanom pod sp. zn. 2 R/4/2011 z 15. júna 2012 okresný súd rozhodol o odvolaní správcu dlžníka z dôvodu závažného porušenia jeho povinností a o zrušení uznesení č. 1 a č. 2 prijatých schôdzou veriteľov uskutočnenou 8. júna 2012 z dôvodu rozporu so zákonom a o zvolaní schôdze veriteľov na 13. júl 2012. V relevantnej časti odôvodnenia rozhodnutia uviedol:

„Súd po oboznámení sa s obsahom spisu, zápisnicou z prvej schôdze veriteľov, podaním veriteľa S. s. r. o. a vypočutím správcu a veriteľov S. s. r. o. a U. a. s. zistil, že dňa 08.06.2012 sa uskutočnila prvá schôdza veriteľov, ktorej sa zúčastnili 14 veritelia z toho 13 veritelia, ktorým správca priznal hlasovacie právo a jeden veriteľ S. s. r. o., ktorému správca nepriznal hlasovacie právo. Nepriznanie hlasovacieho práva správca odôvodnil tým, že tieto hlasovacie práva by veriteľovi patrili iba v prípade naplnenia podmienok uvedených v § 35 ods. 4 ZKR s argumentáciou, že súd inak nerozhodol a popretie

pohľadávky správcom, čo do právneho dôvodu a vymáhateľnosti vylúčilo výkon hlasovacích a ďalších práv veriteľa S. s. r. o.

Súd má za to, že tieto dôvody, ktoré uvádza správca ako dôvody, prečo veriteľovi S. s. r. o. nepriznal hlasovacie práva, sú nezrozumiteľné a nezodpovedajú textu zákona. Podľa § 35 ods. 4 ZKR, prvej vety, právo hlasovať na schôdzi veriteľov majú veritelia, ktorých pohľadávka je v čase konania schôdze veriteľov zistená, čo do právneho dôvodu a vymáhateľnosti, pokiaľ súd nerozhodne inak. Ak súd rozhodne inak formou uznesenia, ktorým prizná veriteľovi hlasovacie právo, ide o prípad na ktorý § 35 ods. 4 nesporne odkazuje. Rozhodnutie, ktorým súd prizná hlasovacie právo veriteľovi, má predbežnú povahu, pričom ide o rozhodnutie v podobe uznesenia podľa § 32 ods. 20 ZKR, ktorým súd priznáva hlasovacie práva veriteľovi až do času, kým sa právoplatne nerozhodne v merite, veci, t. j. v konaní o určení popretej pohľadávky (incidenčnom spore). Tým, že správca nepriznal hlasovacie právo veriteľovi S. s. r. o., odňal tomuto veriteľovi možnosť hlasovať a predkladať návrhy na schôdzi veriteľov, čím porušil jeho práva konkurzného veriteľa. Správca tiež svojím postupom nerešpektoval vykonateľné rozhodnutie konajúceho súdu, ktoré mu bolo doručené dňa 07.06.2012, deň pred konaním schôdze veriteľov. Týmto postupom správca závažne porušil svoje povinnosti predsedu schôdze veriteľov viesť schôdzu veriteľov v súlade s zákonom, zmaril priebeh schôdze veriteľov a v dôsledku jeho postupu založil nezákonnosť všetkých uznesení prijatých schôdzou veriteľov.

Pokiaľ ide o samotný priebeh schôdze veriteľov, súd zistil, že schôdza veriteľov prijala uznesenie č. 1, ktorým zvolila trojčlenný veriteľský výbor, pričom návrhy na jednotlivých členov veriteľského výboru správca predkladal postupne od veriteľa B., s. r. o. . Ďalej zistil, že schôdza veriteľov prijala uznesenie č. 2, ktorým schválila návrh veriteľa B., s. r. o. na nového správcu JUDr. J. G., značka správca S 1382. Všetky tieto uznesenia boli prijaté hlasmi 13 veriteľov s celkovým počtom hlasov 363 185 hlasov, resp. 349 845 hlasov pri voľbe členov veriteľského výboru. Na hlasy veriteľa S. s. r. o. s počtom 1 130 182 hlasov správca neprihliadol, pričom tomuto veriteľovi neumožnil ani vzniesť námietky, resp. výhrady k priebehu schôdze veriteľov.

Týmto postupom správca porušil viaceré povinnosti, konkrétne nerešpektoval vykonateľné rozhodnutie konajúceho súdu, zvýhodnil ostatných veriteľov na úkor veriteľa S. s. r. o. a pri voľbe veriteľského výboru a schvaľovaní návrhu na voľbu nového správcu nepostupoval v súlade so zákonom. Svoje povinnosti porušil aj tým, že verným spôsobom

neprotokoloval priebeh schôdze veriteľov a odmietol protokolovať veriteľovi S. s. r. o. námietky a výhrady k priebehu schôdze veriteľov. Súd ďalej zistil, že tieto povinnosti správca porušil vedome, nakoľko mal vedomosť o vykonateľnom uznesení súdu, ktorým bolo veriteľovi S. s. r. o. priznané hlasovacie právo. V tom spočíva základná závažnosť porušenia povinnosti. Závažnosť porušenia povinnosti spočíva tiež v tom, že správca nerešpektoval rozhodnutie súdu, ktorý nad ním vykonáva zákonný dohľad a ktorého rozhodnutiami je viazaný. Týmto postupom správca tiež založil nezákonnosť prijatých uznesení schôdzou veriteľov, ktoré v prípade, ak by správca rešpektoval rozhodnutie súdu, ktorým boli veriteľovi S. s. r. o. priznané hlasovacie práva, by neboli prijaté.

Pokiaľ ide o uznesenie, ktorým schôdza veriteľov zvolila trojčlenný veriteľský výbor, nezákonnosť takéhoto uznesenia spočíva aj v tom, že ako o prvom návrhu za člena veriteľského výboru sa malo dať hlasovať o veriteľovi S. s. r. o. ako veriteľovi s najvyšším počtom hlasov.

Pokiaľ ide o uznesenie, ktorým schôdza veriteľov schválila návrh na nového správcu, nezákonnosť takéhoto uznesenia spočíva aj v tom, že ako o prvom návrhu sa malo dať hlasovať o návrhu veriteľa S. s. r. o. ako veriteľa s najvyšším počtom hlasov, avšak takýto návrh správca tomuto veriteľovi nepripustil.

O odvolaní správcu súd rozhodol z dôvodu vyššie uvedeného závažného porušenia povinnosti správcou po vypočutí správcu, veriteľa S. s. r. o. a veriteľa U. a. s. Od vypočutia iných osôb súd upustil vzhľadom na závažnosť, ktorou správca porušil svoje povinnosti, čo vytvára dôvodnú obavu hrozby nebezpečenstva z omeškania z neskoršie urobeného rozhodnutia. O odvolaní správcu súd rozhodol bez návrhu, nakoľko v prípade ak zistí, že správca závažne porušil svoje povinnosti, je povinnosťou súdu rozhodnúť o odvolaní správcu z funkcie z úradnej povinnosti.

K aktívnej legitímácii veriteľa S. s. r. o. na podanie návrhu na zrušenie uznesení prijatých prvou schôdzou veriteľov súd zistil, že veriteľ je oprávnený na podanie takéhoto návrhu, nakoľko bol oprávnený na prvej schôdzi veriteľov hlasovať, schôdze veriteľov sa zúčastnil, pričom súd dospel k záveru, že mal aj vôľu predniesť na schôdzi veriteľov námietky nezákonnosti prijatých uznesení, na ktoré poukázal vo svojom návrhu a ktoré však zo strany správcu neboli pripustené. “

Ústavný súd nezistil existenciu skutočností nasvedčujúcich tomu, že by namietané rozhodnutie okresného súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Okresný súd dostatočne opísal všetky skutočnosti, z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal, predovšetkým to, že správca konkurznej podstaty bol o priznaní hlasovacích práv spoločnosti okresným súdom informovaný deň pred touto schôdzou (7. júna 2012), a to z doručeného uznesenia okresného súdu sp. zn. 2 R/4/2011 zo 6. júna 2012. Zrozumiteľne pritom vysvetlil, v čom bol postup správcu na schôdzi veriteľov v rozpore so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii, predovšetkým s § 35 ods. 4 a § 37 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Týmto dôvodmi odôvodnil nielen odvolanie dovtedajšieho správcu podľa § 42 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ale aj zrušenie uznesenia č. 1 a 2 schôdze veriteľov podľa § 35 ods. 8 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Napokon okresný súd aj racionálne vysvetlil okolnosti, na základe ktorých považoval spoločnosť za aktívne legitimovanú na podanie návrhu na zrušenie uznesení prijatých prvou schôdzou veriteľov.

Podľa názoru ústavného súdu sa okresný súd riadne a ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné, pričom obsah napadnutého rozhodnutia, ako aj jeho odôvodnenie ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné.

V danom prípade sťažovateľkami namietané uznesenia okresného súdu zo 6. júna 2012 a z 15. júna 2012 znesú podľa názoru ústavného súdu kritériá kladené na rozhodnutia všeobecných súdov vyplývajúce z ústavných záruk základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých súčasťou je aj predpoklad, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite (m. m. II. ÚS 63/06). Zo sťažnosti aj napriek rozsiahlosti v nej formulovanej argumentácie ústavnému súdu nevyplývajú ani konkrétne dôvody a skutočnosti signalizujúce porušenie sťažovateľkou označeného základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Ústavný súd preto nezistil žiadnu možnosť porušenia označených základných práv, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Za daných okolností ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľiek (najmä návrhu na vydanie dočasného opatrenia) stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd bližšie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2012